

Zdalo se, že Ziegler nesnáší hodně typů volajících, ale nikoho nenáviděl víc než ty, kteří vyjádřili svoje sympatie k nadpřirozenu.

„Řeknu vám to takhle,“ povídal vždycky. „Přiveďte mi toho vašeho ducha nebo skřeta do studia a já ho posadím za mikrofon.“ Pak se zachechtal. „Nebo víte co, ještě líp! Nechám ho místo sebe vysílat celý jeden den!“

Jeho skalní fanoušci přesně tenhle druh humoru milovali. Měli Zieglerovu show v takové oblibě, protože slyšet raněně a ponížené volající znamenalo zvýšení jejich vlastního ega.

Jedno teplé jarní odpoledne, kdy sluneční paprsky táhly všechny ven, seděl Ziegler ve svém studiu, a jak měl ve zvyku, plival zlobu a jed na všechny strany.

Volající nevybočovali z obvyklého schématu: jeden muž trval na tom, že byl vesmírnou lodí unesen na planetu Venuši; další tvrdil, že byl v minulém životě Spartakem; a žena varovala před revizními techniky, které lidé dobrovolně pouští do svých sklepů. Prý jsou to ve skutečnosti vládní agenti, kteří do zdí jejich domů potají instalují odposlouchávací zařízení.

Ziegler si to s nimi se všemi náramně užíval.

Pak se ale dovolala dívka.

Ziegler často dětský hlas ve sluchátkách neslychal.

Holčička zněla, že jí nebylo víc než šest sedm let. Měla tak jemný hlásek, že jí bylo sotva rozumět.

„Už na vás čekáme, pane Zieglere.“

Ziegler věděl, že musí postupovat opatrně. Chovat se opovržlivě k malému dítěti bylo i pro něj za hranou dobrého vkusu.

„Kdo na mě čeká, zlatíčko?“

„My.“

„A co přesně znamená ‚my‘?“

„Lidé na hřbitově.“

Ziegler si nedokázal pomoci a rozesmál se. „Ty žiješ na hřbitově?“

„Ano. Se svými přáteli.“

„To je ještě lepší než letět vesmírnou lodí na Venuši!“ poznamenal Ziegler.

„Ona si nedělá legraci.“ Tenhle hlas patřil starému muži. „My opravdu žijeme na hřbitově.“

„Mně připadáte docela živí!“ znovu se zachechtal Ziegler. „Pamatujte si ale, že podobné vtípky nejsou moc originální ani legrační, takže proč raději nezavěsíte, co?“

„Chceme, abyste nás přišel navštívit,“ promluvil třetí hlas, tentokrát hlas ženy. „Chceme vám ukázat, proč byste si neměl dělat legraci z nadpřirozených věcí.“

„Ach bože, tihle lidi jsou vážně neodbytní!“ začala pomalu Zieglerovi docházet trpělivost. „Proč si teď nepustíme krátký reklamní blok, a až se vám zase přihlásíme z éteru, budou už pryč, to vám slibuju!“

Zatímco ve vysílání se rozjela reklama, Ziegler promluvil do telefonu: „Ať už jste sakra kdokoli, nejste tu vítáni. Teď laskavě zavěste, aby se mohli dovolat ostatní.“

Tentokrát opět promluvila ta dívenka: „Nechtěli jsme vám volat, ale on nás poprosil.“

„Teď mám asi říct: ‚a kdo je on?‘, je to tak?“